

Og det er formentlig en forudsætning for Øststudvidelsen – som jo altså fortsat er Venstres væsentligste mål for regeringskonferencen – at vi i EU har fået effektive regler om bekæmpelse af den internationale kriminalitet og sikring af de ydre grænser og en fælles flygtninge- og asylpolitik, for vi ser jo allerede i dag, at nogle lande begynder at bekymre sig for, om disse nye medlemmer kan give nye problemer på især kriminalitetsområdet, men også med hensyn til den frie bevægelighed, og derfor tror jeg, det danske forbehold her og modstanden mod at gøre samarbejdet forpligtende i realiteten kan komme til at forhindre en Østudvidelse. Det synes jeg også det er vigtigt at man siger, når man fra regeringens side fastholder, at formålet med regeringskonferencen er en Østudvidelse.

På det forsvars- og sikkerhedspolitiske område har vi det andet forbehold, og her går regeringen desværre i sin afvisning langt videre end forbeholdet: Man siger ikke alene nej til en fælles forsvarspolitik, man siger også nej til det seneste forslag, der er kommet om flertalsafgørelser inden for udenrigs- og sikkerhedspolitikken.

Også dette område er afgørende for Østudvidelsen, for nogle af de lande, der ansøger om medlemskab af NATO, vil på NATO-mødet til sommer blive afvist af NATO, idet alt tyder på, at kun tre lande får lov til at komme ind i NATO, og vi kan da ikke i Danmark med vores forbehold være med til at forhindre, at disse lande så kan komme ind i et EU, der også kan tilbyde sikkerhed ved at have et effektivt udenrigs- og sikkerhedspolitisk samarbejde med en kobling til det forsvarspolitiske samarbejde.

Problemet er, at det halvandet år gamle danske udspil er blevet overhalet af virkeligheden, at det danske udspil til regeringskonferencen simpelt hen er forældet i dag, og det er jo lidt ejendommeligt i denne tid, hvor regeringen fører sig frem som foregangsland.

Overfladisk set er det da rart, at Danmark skal være foregangsland, men i realiteten stikker både statsministeren og udenrigsministeren jo fortsat hovedet i busken, og deres nuværende politik adskiller sig ikke fra den strudsepolitik, der hele tiden er blevet ført. For når man ser titlen på regeringens oplæg til valgkamp, »Danmark som foregangsland«, venter man sig noget andet end den hidtil førte strudsepolitik, men jeg må altså konstatere, at det ikke er på EU-området, regeringen vil markere Danmark. Her udgør vi nærmest en obstruerende bagtrop.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Fru Charlotte Antonsen sagde, at for Venstre er det eneste rigtige at tage en folkeafstemning, der ophæver forbeholdene. Men da Venstre jo har haft en ren siksakkurs på det punkt, synes jeg, det vil være interessant – bl.a. for at finde ud af, hvor meget varm luft der var i fru Charlotte Antonsens tale – at få at vide, hvad man i denne måned mener om en folkeafstemning om ophævelse af forbeholdene.

Hvornår skal den foreligge? Skal vi have den inden sommeren, altså inden regeringskonferencen afsluttes, så vi kan se, om regeringen så skal forhandle på det grundlag, som vælgerne har givet? For indtil videre kan man jo ikke forhandle på andet grundlag end det, vælgerne har givet.

Eller er det varm luft? Er det bare noget, Venstre går og siger? Eller er det den gamle taktik med at sætte befolkningen pistolen for brystet ved at afholde en folkeafstemning, hvor forbeholdene ophæves samtidig med, at forhandlingsresultatet godkendes, altså det, som Venstres formand var inde på for lidt over et år siden? Kan vi få ordentlig besked af Venstre? For det lyder så flot, at man er handlekraftig, men hvad ligger der egentlig i det?

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Det er lidt i samme gade: Foreslår Venstre virkelig, at den danske chefforhandler og den danske udenrigsminister skal forhandle på et andet grundlag end det, der blev besluttet ved en folkeafstemning den 18. maj 1993, altså at de skal forhandle, som om forbeholdene ikke eksisterer? Jeg venter også spændt på et svar.

Og derudover vil jeg sige, at jeg erindrer en udtalelse fra Venstres formand, hr. Uffe Ellemann-Jensen, for ca. et år siden, om, at alt det dér om beskæftigelse og miljø var bragesnak, som slet ikke skulle tages med på regeringskonferencen – for dagsordenen var sat, blev der sagt. Og dengang sagde hr. Uffe Ellemann-Jensen også, at hvis man tog det med, ville hele projektet skride. Men vi tog det med alligevel, og vi har faktisk opnået ganske pæne resultater.

Derfor vil jeg spørge fru Charlotte Antonsen: Er projektet skredet, eller forhandles der faktisk ikke stadig væk seriøst?